

Wpłynięcie a złożenie wniosku

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: poniedziałek, 05, czerwiec 2017 13:06

Bernadeta Skóbel

Odsłony: 3777

Wykładni systemowej art. 106 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej należy dokonywać z uwzględnieniem innych przepisów składających się na system pomocy społecznej, dotyczących zwłaszcza sposobu liczenia okresów przyznawania i wypłacania świadczeń. W art. 106 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej użyto formuły "złożenie wniosku", a nie "wpłynięcie wniosku do organu". (Wyrok WSA w Lublinie z 20 kwietnia 2017 r. sygn. II SA/Lu 1156/16).

Jeżeli wykładnia językowa przepisu prawa nie prowadzi do jednoznacznego rezultatu, w grę wchodzi zastosowanie pozostałych rodzajów wykładni, w tym wykładni systemowej, która polega na interpretacji określonej normy prawnej z punktu widzenia innych norm systemu prawa, bądź określonej gałęzi tego systemu.

Sąd zwrócił uwagę, że z art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych wynika, że prawo do świadczeń rodzinnych ustala się, począwszy od miesiąca, w którym wpłynął wniosek z prawidłowo wypełnionymi dokumentami, do końca okresu zasiłkowego. W tym przepisie ustawodawca wyraźnie wskazał, że świadczenie rodzinne przysługuje od miesiąca, w którym wniosek został organowi doręczony (wpłynął do organu). Innymi słowy, skoro zamiarem ustawodawcy było powiązanie początkowego okresu przyznania świadczenia z datą otrzymania wniosku przez organ, to zostało to w powołanym przepisie wyraźnie unormowane.

Tymczasem w art. 106 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej użyto formuły "złożenie wniosku", a nie "wpłynięcie wniosku do organu". Powyższa okoliczność stanowi istotną wskazówkę interpretacyjną, wskazującą na brak podstaw do utożsamiania daty złożenia wniosku o przyznanie świadczenia z pomocy społecznej z datą wpłynięcia tego wniosku do organu pomocy społecznej. W ocenie sądu "złożenie wniosku" należy utożsamiać z "nadaniem wniosku w urzędzie pocztowym operatora publicznego". Przemawia za tym przede wszystkim wzgląd na konstytucyjną zasadę równości jednostek w państwie. Skoro bowiem ustawodawca umożliwił skuteczne doręczanie organom pism, w tym wniosków, zarówno osobiście w siedzibie organu, jak też za pośrednictwem poczty, to nie ma podstaw, by przyjmować, że skarżący, który składa wniosek, nadając go na pocztę, znajduje się w położeniu niekorzystnym w stosunku do podmiotu, który składa wniosek w tym samym dniu, ale nie przez pocztę, ale osobiście w siedzibie organu.

Ponadto, skoro treść art. 106 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej budzi wątpliwości interpretacyjne, których nie sposób wyjaśnić przy pomocy wykładni językowej, zastosowanie znajduje ogólna dyrektywa interpretacyjna – in dubio pro libertate, zgodnie z którą, w razie wystąpienia w danej sprawie wątpliwości co do treści przepisu prawa, organ administracji jest obowiązany poszukiwać interpretacji chroniących w jak najszerszym zakresie wolności i prawa jednostki. Innymi słowy, uprawnień organu administracji nie można interpretować w ten sposób, że w razie wątpliwości należy sprawę rozstrzygnąć na niekorzyść obywatela. Przeciwnie, wszelkie wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść obywatela, jeśli nie stoi temu na przeszkodzie ważny interes społeczny, gdyż tylko takie postępowanie budzi zaufanie obywateli do organów państwa.

Źródło: [CBOSA](#)